

Arrest

nr. 251 554 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. NAJAT
Turnhoutsebaan 158
2140 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. NAJAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 maart 2019 en op 8 oktober 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van de zoon van zijn nicht, van Nederlandse nationaliteit. Deze aanvragen werden geweigerd, respectievelijk op 12 september 2019 en op 10 december 2019.

1.2. Op 15 juli 2020 diende verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van de zoon van zijn nicht.

1.3. Op 23 oktober 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2020 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.07.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met de zoon van zijn nicht, zijnde E. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

reispaspoort Marokko ([...]) op naam van betrokkene, afgeleverd op 08.08.2016

geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 05.04.2016, 04.05.2016, 06.06.2016, 12.07.2016, 02.08.2016 en 13.09.2016: echter, deze geldstortingen dateren van slechtst een half jaar voor zijn vertrek uit Marokko in oktober 2016 en zijn dan ook te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat hij Marokko verliet op 12.10.2016 in het bezit van een visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op toerisme en dat betrokkene in het kader van deze visumaanvraag verklaarde en aantoonde dat hij in Marokko wel degelijk economisch actief was, met name als landbouwer,

geactualiseerde geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 08.05.2020, 08.06.2020 en 06.07.2020: deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

administratieve attesten n° 612 en 613 dd. 09.07.2020 waarin de lokale autoriteiten van de 2e administratieve afdeling van Al Hoceima verklaren dat betrokkene daar voor zijn vertrek naar het

buitenland geen inkomsten of onroerende goederen had. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. geactualiseerd attest dd. 04.09.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Rumst

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd. 12.09.2019 en 24.03.2020.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 02.10.2012 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Er kan bijkomend opgemerkt worden dat betrokkene ook in België geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene tussen 19.11.2019 en 08.04.2020 zelf tewerkgesteld was, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt nergens dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Op 08.05.2018 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem een bevel betekend om het grondgebied uiterlijk op 14.05.2018 te verlaten. Betrokkene werd daarbij aan de hand van een Selor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 24.03.2020 werd op 06.04.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf ook aan dit bevel geen gehoor. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met de zoon van zijn nicht, zijnde E. A. De eerste twee aanvragen, ingediend op 22.03.2019 en 08.10.2019, werden geweigerd op 12.09.2019, 10.12.2019 en 24.03.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkel van deze weigeringen in beroep, en diende op 15.07.2020 een derde vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan, die hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/13 bepaalt uitdrukkelijk: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de rechtsleer wordt het volgende gezegd: "Voor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen was het krachtens artikel 62 Vw. Voldoende het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren door de aanduiding van de toepasselijke bepalinge(-en) van artikel 7 Vw. (art. 8 Vw.), of de betreffende bepaling voor de overige gevallen. T.g.v. de uitdrukkelijke motiveringswet dient de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de stukken die neergelegd zijn.

Met de neergelegde stukken wenste verzoeker aan te tonen dat de referentiepersoon degene was die voor hem heeft gezorgd. Verzoeker heeft aangetoond dat de referentiepersoon aan hem geld overmaakte ter zijner onderhoud.

Verzoeker heeft tevens aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst.

Daarnaast heeft verzoeker ter vervollediging van zijn dossier alle vereiste documenten ingeleverd, attest geen OCMW steun, bewijs ziektekostenverzekering, inkomsten van de referentiepersoon, medische attest dat verzoeker in goede gezondheid verkeert...

Verzoeker stelt dat het absoluut niet ernstig is dat verweester aan elk document heeft getwijfeld zonder afdoende motivering te geven.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat verweester de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond.

Zowel de "weigering tot verblijf van meer dan drie maanden" als "het bevel om het grondgebied te verlaten" zijn genomen met schending van bovengenoemde bepalingen.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig

2.2. Tweede middel

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker verwijst naar het gezins- en familieleven dat hij heeft met zijn familie bij wie hij inwoont. Verzoeker werd steeds onderhouden door zijn de referentiepersoon. Dit wordt met talrijke stukken bewezen: de overschrijvingen door de referentiepersoon naar verzoeker. Verzoeker heeft door middel

van verschillende stukken aangetoond dat de referentiepersoon degene is die voor hem zorgt en dat hij niemand anders heeft dan hem. In België aangekomen heeft de referentiepersoon verder gezorgd voor verzoeker.

Alle bovengenoemde elementen tonen duidelijk aan de referentiepersoon de zorgfiguur is binnen het gezin en dat hij steeds voor verzoeker heeft gezorgd en dit nog steeds doet.

Er kan niet getwijfeld worden aan het feit dat verzoeker en de referentiepersoon een gezin vormen en een familieleven leiden. Verzoekers familieleven speelt zich in België af.

Indien verzoeker zou uitgewezen worden dan is er ontegensprekelijk een schending van het privé en/ of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en de referentiepersoon een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Hiermee is op geen enkele wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing "weigering tot verblijf van meer dan drie maanden".

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat verweerster de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond.

Zowel de "weigering tot verblijf" als "het bevel om het grondgebied te verlaten" genomen op basis van de eerste beslissing zijn genomen met schending van bovengenoemde bepalingen.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

2.2. Gezien de onderlinge verwevenheid worden beide middelen samen behandeld.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet. De motivering van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig is, kan aldus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen. Ze laat verzoeker toe om hem rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Hierdoor is het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bereikt. Verzoeker beweert dan wel dat de motivering niet afdoende is maar brengen dienaangaande geen enkel concreet argument bij.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer

het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de neergelegde stukken. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij wel degelijk aantoonde dat de referentiepersoon gelden aan hem overmaakte om te voorzien in zijn onderhoud. Hieromtrent motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 05.04.2016, 04.05.2016, 06.06.2016, 12.07.2016, 02.08.2016 en 13.09.2016: echter, deze geldstortingen dateren van slechtst een half jaar voor zijn vertrek uit Marokko in oktober 2016 en zijn dan ook te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat hij Marokko verliet op 12.10.2016 in het bezit van een visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op toerisme en dat betrokkene in het kader van deze visumaanvraag verklaarde en aantoonde dat hij in Marokko wel degelijk economisch actief was, met name als landbouwer,
- geactualiseerde geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 08.05.2020, 08.06.2020 en 06.07.2020: deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- administratieve attesten n° 612 en 613 dd. 09.07.2020 waarin de lokale autoriteiten van de 2e administratieve afdeling van Al Hoceima verklaren dat betrokkene daar voor zijn vertrek naar het buitenland geen inkomsten of onroerende goederen had. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, verweerder wel degelijk de persoonlijke situatie van verzoeker in rekening heeft genomen. Waar verzoeker aanvoert dat hij “alle vereiste documenten” neerlegde, maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder bepaalde documenten buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat verzoeker in het land van herkomst niet ten laste was van de zoon van zijn nicht.

Met zijn kritiek geeft verzoeker blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad

uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Met zijn summier betoogt verduidelijkt verzoeker geenszins op welke manier de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

2.5. Wat betreft de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de beoordeling van de aanvraag overeenkomstig artikel 47/3 van de vreemdelingenwet eveneens inhoudt dat verzoeker niet ten laste van de referentiepersoon wordt beschouwd. Verzoekers situatie betreft een situatie van eerste toelating tot verblijf. In dat geval geschiedt er geen toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient eerder onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker toont niet aan met welke elementen, buiten de toets aan de in artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet vernoemde wettelijke voorwaarden binnen welke het recht op gezinshereniging kan worden uitgeoefend, verweerder in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden.

Waar verzoeker tot slot betoogt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM aangezien hij een privéleven heeft opgebouwd in België, dient te worden opgemerkt dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit dergelijke uitzonderlijke omstandigheden blijken, derhalve wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT